

พระราชบัญญัติไปรษณีย์

พุทธศักราช ๒๕๗๗

นริศรานุวัดติวงศ์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามพระราชกฤษฎีกาตั้งวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๗๖)

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปก
เกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ
สั่งว่า

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า เนื่องจากพาณิชย์กรรมของประเทศได้เจริญขึ้น สมควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการไปรษณีย์ซึ่งยังคงใช้อยู่ในเวลานี้ เพื่อให้ความสะดวกแก่ประชาชนและเหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรตั้งต่อไปนี้

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชกำหนดไปรษณีย์ รัตนโกสินทรศก ๑๑๖ และบรรดากฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่น ๆ ที่ขัดหรือแย้งกับบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บทวิเคราะห้ศัพท์

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

• (๑) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้บังคับบัญชาราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข

(๒) “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข ผู้แทนหรือเจ้าพนักงานอื่น ซึ่งทำการในตำแหน่งอธิบดี

(๓) “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานกรมไปรษณีย์โทรเลข

(๔) “กรม” หมายความว่า กรมไปรษณีย์โทรเลข

(๕) “ที่ทำการไปรษณีย์” หมายความว่า ตลอดถึงโรงเรือนสิ่งปลูกสร้าง ห้อง ยานพาหนะ หรือสถานที่ทุกแห่งที่ใช้เป็นที่ทำการไปรษณีย์

(๖) “ตู้ไปรษณีย์” หมายความว่า ตู้รับไปรษณีย์ภัณฑ์ทุกชนิดซึ่งกรมไปรษณีย์โทรเลขจัดไว้

(๗) “ถุงไปรษณีย์” หมายความว่า ตลอดถึง ถุง หีบ ห่อซอง หรือซองหุ้มห่ออื่น ๆ สำหรับบรรจุไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ แม้ถุงนั้นจะมีไปรษณีย์ภัณฑ์อยู่หรือไม่ก็ตาม

(๘) “ไปรษณียากร” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียสำหรับส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทางไปรษณีย์

(๘) “ตราไปรษณียากร” หมายความว่า บัตรตราใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีจัดให้มีขึ้น เพื่อใช้เป็นค่าไปรษณียากร หรือ ค่าธรรมเนียมอื่น หรือจำนวนเงินที่จะต้องเสียในการส่ง ไปรษณียภัณฑ์ รวมทั้งตราไปรษณียากรสำหรับผนึก หรือ ตราไปรษณียากรที่พิมพ์ ดุน หรือแสดงไว้โดยวิธีอื่นบนซอง กระดาษห่อ ไปรษณียบัตรหรือสิ่งอื่น ๆ

(๑๐) “ไปรษณียภัณฑ์” หมายความว่า ตลอดถึงจดหมาย ไปรษณียบัตร ไปรษณียบัตรตอบรับ หนังสือกิตติยคดี ตัวอย่าง หรือแบบสินค้า ของตีพิมพ์ทุกชนิด หนังสือพิมพ์ ลงทะเบียน ห่อจดหมาย ห่อพัสดุ ษนาณัติ หรือวัตถุอย่างอื่นที่นำมาใช้ในการสื่อสารทางไปรษณีย์

(๑๑) “ษนาณัติ” หมายความว่า ตราสารซึ่งทำการไปรษณีย์แห่งหนึ่ง สั่งให้ทำการไปรษณีย์อีกแห่งหนึ่ง จ่ายเงิน

(๑๒) “ไปรษณีย์นิเทศ” หมายความว่า สมุดกฏ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือประกาศว่าด้วยการไปรษณีย์ทั่วไป อันพึงต้องปฏิบัติตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามสัญญาสากลไปรษณีย์

หมวด ๒

อำนาจสิทธิ์ขาด

มาตรา ๕ รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิ์ขาดที่จะจัดการไปรษณีย์ และตั้งที่ทำการไปรษณีย์ภายในราชอาณาจักร

อำนาจนี้มอบหมายให้ไว้แก่กรมซึ่งมีสิทธิและหน้าที่จัดการไปรษณีย์ และตั้งที่ทำการไปรษณีย์ขึ้น ตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร และมีหน้าที่ทำกิจการต่าง ๆ อันเกี่ยวแก่การรวบรวม ส่ง จ่าย และส่งมอบไปรษณีย์ภัณฑ์ตามกฎหมาย ข้อบังคับ และคำสั่งที่ตั้งขึ้น

การตั้งหรือเลิกที่ทำการไปรษณีย์ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖ เมื่อกรมได้จัดการไปรษณีย์ขึ้นที่ใดแล้ว ห้ามมิให้บุคคลซึ่งไม่ได้รับอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น ส่ง จัดให้ส่ง ฝาก ส่งมอบให้แก่ผู้อื่นเพื่อไปส่ง นำส่ง หรือกระทำการอื่นเกี่ยวกับการนำส่งจดหมายหรือไปรษณีย์บัตรโดยทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์ เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(๑) จดหมายหรือไปรษณียบัตรไม่เกินสามฉบับที่ฝากผู้เดินทาง โดยผู้รับฝากนั้นมิได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง รางวัล หรือผลประโยชน์อย่างใด ๆ ในกรณีนั้น

(๒) จดหมายหรือไปรษณียบัตรที่ได้จัดให้ผู้เดินทางสี่พิเศษถือไป และเกี่ยวข้องกับกิจการของผู้ฝาก หรือผู้รับจดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้นโดยฉะเพาะ และผู้เดินทางสี่นั้นต้องห้ามมิให้รับจดหมายหรือไปรษณียบัตรจากผู้อื่น หรือนำส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรให้แก่ผู้อื่น

(๓) จดหมายหรือไปรษณียบัตรที่เกี่ยวข้องฉะเพาะสินค้า หรือทรัพย์สินที่ส่งไปโดยทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ ซึ่งจะต้องส่งมอบพร้อมกับสินค้าหรือทรัพย์สินนั้น โดยมีต้องเสีค่าจ้าง รางวัล หรือได้ผลประโยชน์อย่างใดในการรับนำไป หรือส่งมอบจดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น แต่จดหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจดูได้ และต้องมีคำว่า "จดหมายของผู้รับตราส่ง" หรือถ้อยคำอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

มาตรา ๗ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลต่อไปนี้นำส่ง รับ รวบรวม หรือส่งมอบจดหมาย หรือ

ไปรษณียบัตร แม้ว่าตนจะมีได้รับเงินเดือนค่าจ้าง รางวัล หรือผลประโยชน์อย่างใด ๆ กล่าวคือ

(๑) ผู้ทำการรับขนของ หรือคนโดยสารโดยปกติ รวมทั้งผู้ขับ ลูกรถ หรือตัวแทนของบุคคลนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่เจตหมาย หรือไปรษณียบัตรอันเกี่ยวข้องกับของซึ่งรับขนนั้น

(๒) เจ้าของ นาย ผู้บังคับการ หรือกะลาสีเรือ หรืออากาศยาน ที่ผ่านหรือแล่นไปตามแม่น้ำลำคลอง หรือในอากาศภายในราชอาณาจักร หรือแล่นผ่านไปตามฝั่งทะเล หรือระหว่างท่าเรือ หรือที่ใด ๆ ภายในราชอาณาจักร หรือระหว่างที่ใด ๆ ภายใน และภายนอกราชอาณาจักร หรือลูกรถ หรือตัวแทนของบุคคลนั้น ๆ เว้นแต่เจตหมายหรือไปรษณียบัตรนั้น เกี่ยวกับของที่รับขนนั้น หรือเป็นเจตหมาย หรือไปรษณียบัตรที่ได้รับไว้เพื่อนำส่งไป โดยได้รับอำนาจจากกรม

มาตรา ๘ กรมไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในการที่ไปรษณีย์ภัณฑ์ซึ่งอยู่ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์สูญหาย ส่งผิด เน้นเข้าแตกหัก หรือบุบสลาย เว้นไว้แต่ในกรณีพิเศษที่มีกฎหมายหรือกฎข้อบังคับระบุไว้แจ้งชัดว่าต้องเสียค่าทำขวัญ

มาตรา ๕ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจอนุญาต โดยออกเป็นข้อบังคับข้อสัญญา และเงื่อนไขทั่วไป หรือ ให้แต่ละเพาะบุคคลในกรณีพิเศษ

(๑) ให้ตั้งที่ทำการไปรษณีย์ประเภทรับอนุญาตขึ้นภายในราชอาณาจักร

(๒) ให้ส่ง นำส่ง หรือส่งมอบไปรษณีย์ภัณฑ์โดยทางอื่นนอกจากทางไปรษณีย์

(๓) ให้ผู้อื่นรวบรวมไปรษณีย์ภัณฑ์ เพื่อส่งโดยทางไปรษณีย์ หรือโดยทางที่ได้อนุญาตเป็นพิเศษตามมาตรา ๕

(๔) ให้ทำการอย่างอื่นทั่วไปตามที่เห็นสมควร เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓

ไปรษณีย์ากร

มาตรา ๑๐ รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง กำหนดอัตราไปรษณีย์ากร และค่าธรรมเนียมอื่นในการส่งไปรษณีย์ ภัณฑ์ทางไปรษณีย์ภายในราชอาณาจักร ตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือเกี่ยวแก่ไปรษณีย์ภัณฑ์ต่างประเทศ ซึ่งมีบทกำหนดไว้ตามสัญญาสากลไปรษณีย์และวางข้อบังคับกำหนด

ข้อสัญญาและเงื่อนไข ในการเรียกเก็บไปรษณียากรตามที่ กำหนดไว้

มาตรา ๑๑ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออก ข้อบังคับ

(๑) ให้เสียไปรษณียากรล่วงหน้าสำหรับไปรษณียภัณฑ์ ที่ส่งภายในราชอาณาจักรทุกประเภท หรือแต่บางประเภท และกำหนดวิธีที่จะต้องเสียไปรษณียากรล่วงหน้า

(๒) กำหนดอัตราไปรษณียากรที่จะต้องเสียสำหรับ ไปรษณียภัณฑ์ภายในราชอาณาจักร เมื่อมิได้เสียไปรษณียากร หรือได้เสียล่วงหน้าไว้ไม่พอ

(๓) กำหนดวิธีที่จะส่งให้ส่งไปรษณียภัณฑ์ต่อไปยังที่ อื่นโดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมหรือต้องเสียเพิ่มขึ้นอีก ตาม แต่จะระบุไว้ในข้อบังคับ

(๔) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม “การส่งด่วน” คือ นำส่งนอกเวลาส่งธรรมดา สำหรับไปรษณียภัณฑ์เพิ่มขึ้น หรือใช้แทนอัตราไปรษณียากรที่ต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) ว่าด้วยกิจการอย่างอื่นทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับไปรษณียากร ข้อบังคับนี้ เมื่อได้โฆษณาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๑๒ ผู้รับไปรษณีย์ภัณฑ์ ซึ่งยังมีไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นที่ต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้ค้างอยู่ จำต้องชำระค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นนั้นใน ขณะที่รับไปรษณีย์ภัณฑ์ เว้นแต่จะส่งคืนเสียทันทีโดยมิได้ เปิดผนึกหรืออ่านข้อความ

ถ้าอธิบดีเห็นว่าไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นได้มีผู้เกลี้ยส่งมาเพื่อ เป็นเครื่องรบกวนผู้รับ จะงดไม่เรียกเก็บไปรษณียากรนั้น ก็ได้

ถ้าผู้รับไม่ยอมรับ หรือส่งคืนไปรษณีย์ภัณฑ์ซึ่งยังมี ไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ค้าง อยู่ดังกล่าวแล้ว หรือถ้าผู้รับตาย หรือหาตัวไม่พบ ผู้ฝากจำ ต้องชำระค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นที่ค้างอยู่นั้น จนครบตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓ เมื่อได้รับไปรษณีย์ภัณฑ์ที่จะต้องเสียภาษี จากที่แห่งใดแห่งหนึ่งภายนอกราชอาณาจักร และเจ้าพนักงาน ได้เสียค่าภาษีนั้นให้แก่ด่านภาษีใดหรือคนที่ใดแล้ว เงิน ค่าภาษีนั้นให้เรียกคืนได้เหมือนหนึ่งว่าเป็นไปรษณียากรที่ค้าง อยู่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๔ ในการเรียกร้องให้ใช้ไปรษณียากร หรือ ค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ค้างอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) เมื่อได้ยื่นไปรษณีย์ภัณฑ์ที่มีเครื่องหมายของเจ้าพนักงานแสดงว่าผู้รับไม่ยอมรับ หรือผู้รับตาย หรือหาตัวไม่พบ ให้ถือเป็นหลักฐานเบื้องต้นว่า การได้เป็นจริงตามข้อความที่ได้แสดงนั้น

(๒) ถ้าได้ความว่า ไปรษณีย์ภัณฑ์มาจากผู้ใด ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ฝาก เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๑๕ เครื่องหมายของเจ้าพนักงานกรมไปรษณีย์โทรเลขแห่งกรุงสยามหรือต่างประเทศบนไปรษณีย์ภัณฑ์ใดแสดงว่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นยังค้างอยู่ ให้ถือเป็นหลักฐานเบื้องต้นว่า จำนวนเงินตามที่ปรากฏนั้นได้ค้างอยู่จริง

หมวด ๔

ตราไปรษณียากร

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีจัดให้มีตราไปรษณียากรชนิดต่าง ๆ และบอกมูลค่าตามที่เห็นว่าจำเป็น และให้มีอำนาจ

เปลี่ยนแปลงแก้ไขราคาตราไปรษณียากรนั้น เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ตราไปรษณียากรที่ได้จัดให้มีขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขราคานั้น ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับ

(๑) ว่าด้วยการจ่าย ขาย เก็บรักษา และใช้ตราไปรษณียากร

(๒) กำหนดราคาตราไปรษณียากรที่จะขาย

(๓) ระบุบุคคลที่จะขายตราไปรษณียากร กับวางอัตราและเงื่อนไขในการขาย

(๔) กำหนดหน้าที่และสินจ้าง ที่จะให้แก่ผู้ขายตราไปรษณียากร

(๕) วางเงื่อนไขในการปรุตราไปรษณียากร การลบเลือน ทำให้เสียสภาพและว่าด้วยตราไปรษณียากรอย่างใดควรรับหรือไม่ควรรับไว้ใช้เป็นค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่น

(๖) แสดงประเภทไปรษณีย์ภัณฑ์ที่อาจเสียไปรษณียากรเป็นเงิน และใช้เครื่องหมายอย่างอื่นประทับแทนตรา

ไปรษณียากรเป็นค่าไปรษณียากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นที่จะต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้

(๗) ว่าด้วยกิจการอย่างอื่นทั่วไปที่เกี่ยวข้องแก่ตราไปรษณียากร

หมวด ๕

การรับและส่งไปรษณียภัณฑ์

มาตรา ๑๘ ไปรษณียภัณฑ์อันจะส่งทางไปรษณีย์นั้น จะต้องให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น และกฎข้อบังคับที่ได้ตั้งขึ้น

มาตรา ๑๙ ไปรษณียภัณฑ์นั้น ให้ถือว่าอยู่ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ ตั้งแต่เวลาที่ได้อัดลงในตู้ไปรษณีย์ หรือได้มอบให้แก่เจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์ จนถึงเวลาที่ได้นำส่งถึงผู้รับ หรือส่งกลับคืนมายังผู้ฝาก หรือได้จัดการเป็นอย่างอื่นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๐ ผู้ฝากมีสิทธิที่จะถอนไปรษณียภัณฑ์นั้นคืนจากที่ทำการไปรษณีย์ หรือเปลี่ยนชื่อหรือที่อยู่ หรือให้จัดการแก่ไปรษณียภัณฑ์นั้นเป็น อย่างอื่นได้ตลอดเวลาที่ไปรษณียภัณฑ์นั้นยังอยู่ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์

มาตรา ๒๑ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออก
ข้อบังคับว่าด้วยการรับและส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทางไปรษณีย์ทั่ว
ไป แต่โดยฉะเพาะไม่ลบสร้างอำนาจทั่วไป คือ

- (๑) ระบุชนิดวัตถุที่ไม่อนุญาตให้ส่งทางไปรษณีย์
- (๒) วางเงื่อนไขในการส่งวัตถุทางไปรษณีย์
- (๓) วางระเบียบการกัก และจำหน่ายวัตถุ ที่ส่งทาง
ไปรษณีย์อันเป็นของต้องห้าม หรือต้องพิกัตภาษี หรือ
ฝ่าฝืนต่อกฎข้อบังคับที่ใดตั้งขึ้น
- (๔) จำแนกประเภท และวางระเบียบว่าด้วยสัมภาระ
ขนาดน้ำหนัก เครื่องหุ้มห่อ และการผูกมัด กับการใช้
ไปรษณีย์ภัณฑ์
- (๕) วางระเบียบการออกใบรับ การออกและรับใบ
สำคัญในการรับและส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ และกำหนดจำนวน
เงินที่จะต้องเสียนอกจากไปรษณียากร สำหรับใบรับและ
ใบสำคัญนั้น
- (๖) กำหนดประเภทไปรษณีย์ภัณฑ์อันควรอยู่ในลำดับ
จ่าย หรือส่งก่อนและหลังตามทีจำเป็น
- (๗) กำหนดเวลาและวิธีให้รับและส่งไปรษณีย์ภัณฑ์
ข้อบังคับนี้เมื่อได้โฆษณาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๒๒ ให้อธิบดีจัดทำไปรษณีย์เทศขึ้น เพื่อใช้ประกอบกับพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขตัดตอนเพิ่มเติมหรือยกเลิกเพิกถอนเสียได้เป็นคราวๆ

ไปรษณีย์เทศนั้น เมื่อได้รับอนุมัติของรัฐมนตรีและได้โฆษณาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๒๓ ห้ามมิให้บุคคลใดส่งทางไปรษณีย์ ซึ่งวัตถุมีคมที่ไม่มีเครื่องหุ้มห่อป้องกันพอ หรือวัตถุระเบิดหรือสิ่งโสโครก หรือสิ่งมีพิษ หรือสัตว์มีชีวิต หรือสิ่งของที่มีสภาพอันน่าจะก่อให้เกิดอันตราย หรือเสียหายแก่ไปรษณีย์ภัณฑ์ ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ หรือแก่เจ้าพนักงาน เว้นไว้แต่จะมีข้อบังคับหรือเงื่อนไขกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๒๔ ห้ามมิให้บุคคลใดส่งทางไปรษณีย์ ซึ่งไปรษณีย์ภัณฑ์อันเห็นได้ประจักษ์ว่ามีถ้อยคำ เครื่องหมาย หรือลวดลายเป็นเสี้ยนหนามแผ่นดิน หรือหยาบขาลามก หรือเป็นที่ยุยงส่งเสริมให้มีการกำเริบหรือหยาบคาย หรือชู้เชิญ หรือกรรโชก หรือพรุสวาทอย่างร้ายแรง หรือสิ่งอื่น ๆ ที่ผิดกฎหมาย

มาตรา ๒๕ ไปรษณีย์ภัณฑ์ใดที่ส่งทางไปรษณีย์เป็นการ
ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจมีคำสั่ง
ตามควรแก่กรณีกล่าวคือ

(๑) ให้กักไว้หรือส่งต่อไป หรือส่งกลับคืนไปยังผู้ฝาก
หรือให้จำหน่ายเป็นอย่างอื่น

(๒) ให้เปิดตรวจ หรือทำลายเสียได้ ถ้าจำเป็นและ
เมื่อทำลายแล้ว ให้แจ้งไปให้ผู้ฝากทราบ

(๓) ให้ส่งตรงไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อมีเหตุ
สงสัยว่าเป็นความผิดอาชญา เพื่อจัดการฟ้องร้อง

มาตรา ๒๖ ในเวลาที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือ
ในเวลาสงคราม รัฐมนตรี หรือเจ้าพนักงานคนใดที่ได้รับ
อำนาจพิเศษจากรัฐมนตรี เพื่อการนี้อาจออกคำสั่งเป็น
หนังสือให้งดการส่งหรือกักไปรษณีย์ภัณฑ์ประเภทใด ใน
ระหว่างส่งทางไปรษณีย์นั้นไว้ได้ หรือให้จัดการจำหน่าย
โดยวิธีใดแล้วแต่เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งจะได้กำหนด

มาตรา ๒๗ ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นว่า ไปรษณีย์ภัณฑ์ใดเป็น
จดหมายหรือไปรษณีย์บัตรหรือเป็นไปรษณีย์ภัณฑ์ประเภทอื่น
ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎหมายข้อบังคับและคำสั่งที่ได้

๕๐๕ ให้ถือเอาคำวินิจฉัยของอธิบดี แต่รัฐมนตรีอาจแก้ไขคำวินิจฉัยนั้นได้เมื่อเห็นสมควร

หมวด ๖

การลงทะเบียนและการประกัน

มาตรา ๒๘ ผู้ฝากอาจขอให้ลงทะเบียนหรือประกันไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ทำการไปรษณีย์ ตามกฎข้อบังคับที่ได้ตั้งขึ้น

มาตรา ๒๙ กรมจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในการที่ไปรษณีย์ภัณฑ์ลงทะเบียนสูญหายไป หรือไปรษณีย์ภัณฑ์รับประกันแตกหัก หรือสูญหายไป ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ตามข้อบังคับที่ใช้อยู่เวลานั้น เว้นไว้แต่การแตกหักหรือสูญหายนั้น เกิดแต่เหตุสุดวิสัย หรือเกิดแต่สภาพแห่งไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นเอง หรือเกิดเพราะความผิดของผู้ฝาก หรือผู้รับ

มาตรา ๓๐ เมื่อกรมจะต้องใช้ราคาไปรษณีย์ภัณฑ์ที่แตกหักหรือสูญหายไปนั้น โดยที่ผู้ฝากได้ระบุแจ้งราคาไว้แล้วให้ถือว่าการระบุแจ้งราคาไว้นั้น เป็นข้อสันนิษฐานว่าไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นมีราคาตามที่ได้ระบุแจ้งไว้ แต่ทั้งนี้ผู้ฝาก

จะเรียกค่าสินไหมทดแทนเกินกว่ากำหนดราคาที่ได้ระบุแจ้งไว้ค้นหาได้ไม่

มาตรา ๓๑ ผู้รับ หรือผู้ฝากมีสิทธิที่จะขอให้เปิดไปรษณีย์ภัณฑ์ที่จะส่งมอบแก่ตน ก่อนรับต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมได้ ในกรณีเช่นนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นั้นทำบันทึกแสดงพฤติการณ์หรือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏแก่ตนไว้ แล้วลงลายมือชื่อทั้งสองฝ่ายไว้เป็นสำคัญ

มาตรา ๓๒ ในเรื่องความรับผิดชอบของกรมในการที่ไปรษณีย์ภัณฑ์แตกหักหรือสูญหายนั้น ห้ามมิให้ฟ้องเมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งนับแต่วันส่งมอบ หรือวันที่ควรจะได้ส่งมอบ

มาตรา ๓๓ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับว่าด้วยการลงทะเบียน และการประกันไปรษณีย์ภัณฑ์ทั่วไป แต่โดยจะเพาะไม่ลบล้างอำนาจทั่วไป คือ

(๑) กำหนดว่าไปรษณีย์ภัณฑ์ประเภทใด ที่อาจให้ลงทะเบียนหรือเอาประกันได้ หรือต้องบังคับให้ลงทะเบียนหรือให้เอาประกัน

(๒) กำหนดว่าไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ต้องบังคับให้ลงทะเบียนหรือเอาประกัน ซึ่งได้ส่งไปโดยมิได้ลงทะเบียนหรือเอา

ประกันนั้นให้ส่งกลับคืนแก่ผู้ฝาก หรือให้ส่งต่อไปยังผู้รับ หรือให้จัดการเป็นอย่างอื่น

(๓) จำกัดจำนวนเงิน สำหรับรับลงทะเบียน หรือรับประกันไปรษณีย์ภัณฑ์ และจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทน

(๔) วางระเบียบที่ต้องเสียไปรษณียากร หรือ ค่าธรรมเนียมอื่นสำหรับลงทะเบียนหรือรับประกัน และการออกใบรับใบสำคัญสำหรับการลงทะเบียนหรือรับประกันนั้น

(๕) กำหนดเวลาและระเบียบว่าด้วยการจัดส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ลงทะเบียน หรือรับประกันที่ส่งมอบแก่ที่ทำการไปรษณีย์

ข้อบังคับนี้เมื่อได้โฆษณาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๓๔ ถ้ากรมได้ทำความตกลงไว้กับต่างประเทศ เป็นพิเศษว่าด้วยการรับและส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ลงทะเบียนหรือรับประกันทางไปรษณีย์ไว้ อย่างไรก็ดี ให้ใช้ความตกลงนั้นเป็นข้อบังคับ

หมวด ๓

ไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้

มาตรา ๓๕ อธิบดีอาจออกข้อบังคับว่าด้วยวิธีจำหน่ายไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ไม่สามารถส่งได้ เพราะเหตุใดเหตุหนึ่งซึ่ง

ต่อไปนี้เรียกว่าไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ แต่โดยฉะเพาะไม่
ลบล้างอำนาจทั่วไป คือ

(๑) กำหนดเวลาให้ที่ทำการไปรษณีย์ปลายทางเก็บ
รักษาไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้พักไว้วันที่ทำการไปรษณีย์นั้น

(๒) จัดให้มีการโฆษณาบัญชีไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้
ทุกประเภทหรือแต่บางประเภท

ไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้นั้น เมื่อได้พักไว้วันที่ทำการ
ไปรษณีย์ปลายทางครบกำหนดเวลาแล้ว ให้ส่งกลับไปยังที่
ทำการไปรษณีย์ต้นทาง เพื่อคืนให้แก่ผู้ฝาก หรือให้ส่ง
ตรงไปยังกรม

มาตรา ๓๖ ไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ที่กรมได้รับไว้ตาม
มาตรา ๓๕ ให้จัดการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าสามารถจะส่งได้ ให้สลักหลังเสียใหม่แล้วส่ง
ไปยังผู้รับโดยทางไปรษณีย์

(๒) ถ้าจะทำดังกล่าวมาแล้วไม่ได้ ให้เจ้าพนักงานผู้
อธิบดีได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้เปิดไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นออก เพื่อ
ให้ทราบชื่อและที่อยู่ของผู้ฝาก แต่จำต้องสงวนข้อความที่ได้
ทราบนั้นไว้เป็นความลับ แล้วให้ส่งไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นคืนไป

ยังผู้ฝากทางไปรษณีย์ โดยมีต้องเสียค่าธรรมเนียม หรือจะ
ต้องเสียอีกตามแต่จะกำหนดไว้ในข้อบังคับ

มาตรา ๓๗ ไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ ที่ไม่สามารถจะ
จัดการให้เป็นไปตามมาตรา ๓๖ ให้กักไว้มีกำหนดเวลาต่อ
ไปอีก หรือให้จัดการสถานใดแล้วแต่จะได้อ่างไว้ในข้อ
บังคับ แต่ถ้า

- (๑) เป็นจดหมายและไปรษณีย์บัตรให้ทำลายเสีย
- (๒) เป็นทรัพย์สินซึ่งไม่อาจเสื่อมสูญโดยสภาพ ซึ่ง
พบในไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งไม่ได้ ให้กักไว้มีกำหนดหนึ่งปี เมื่อ
พ้นกำหนดเวลานั้นแล้ว ไม่มีผู้ใดมาอ้างว่ามีสิทธิในทรัพย์สิน
นั้น ให้ตกเป็นสิทธิของรัฐบาล

หมวด ๘

ธงไปรษณีย์ส่งทางเรือ

มาตรา ๓๘ นายเรือของเรือทุกลำที่จะออกจากท่าหรือที่
แห่งหนึ่งภายในราชอาณาจักร ไปยังท่าหรือที่อีกแห่งหนึ่ง
ภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร จำต้องรับธงไปรษณีย์
ที่เจ้าพนักงานคนใดคนหนึ่งนำมามอบให้เพื่อส่งไปกับเรือนั้น
และต้องออกใบรับให้ และเมื่อถึงท่าหรือที่ที่ต้องส่งธง
ไปรษณีย์นั้นแล้ว ให้นำส่งโดยมิชักช้า

มาตรา ๓๘ เจ้าของเรือทุกลำหรือตัวแทน ที่กำหนดจะส่งเรือออกจากท่าใดในราชอาณาจักร ไปยังท่าอื่นภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร จำต้องแจ้งความบอกวันและเวลาที่เรือจะออกเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์ทราบในเวลาอันสมควร กับทั้งให้บอกชื่อท่าหรือที่ซึ่งเรือจะแวะด้วย ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงกำหนดวันและเวลาที่เรือจะออก ก็ให้แจ้งความเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานทราบทันที เพื่อเจ้าพนักงานนั้นจะได้แจ้งความให้ประชาชนทราบวันและเวลาปิดไปรษณีย์ ที่จะส่งไปกับเรือ นั้น

มาตรา ๔๐ ภายหลังจากเวลาปิดไปรษณีย์ ที่จะส่งไปกับเรือ เจ้าพนักงานซึ่งได้รับอำนาจจากอธิบดีหรือจากผู้แทนอธิบดี อาจลงไปอยู่ในเรือเพื่อรับไปรษณีย์ภัณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งได้เสียไปรษณียากรล่วงหน้าครบถ้วนแล้วที่มีผู้นำมาฝากที่เรือ จนถึงเวลาเรือออกเพื่อให้ส่งไปกับเรือ นั้น ให้นายเรือช่วยเหลือเจ้าพนักงานเพื่อได้กระทำการตามหน้าที่โดยสะดวกทุกอย่าง

มาตรา ๔๑ ถ้าไม่มีเจ้าพนักงานอยู่ในเรือ นั้น นายเรืออาจรับไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ได้เสียไปรษณียากรล่วงหน้าครบถ้วน

แล้วไว้ได้ และให้นำไปรษณียบัตรนั้น ๆ ส่งต่อที่ทำการไปรษณีย์หรือที่ท่าหรือที่ใดที่จะต้องส่งไปรษณียบัตรนั้น

มาตรา ๔๒ (๑) นายเรือที่มาถึงท่าใดในราชอาณาจักร ต้องรับจัดการนำส่งบรรดาไปรษณียบัตรหรือถุงไปรษณีย์ซึ่งอยู่ในเรือที่สลักหลังส่งถึงท่านั้น และส่งมอบต่อที่ทำการไปรษณีย์ที่ท่านั้น หรือต่อเจ้าพนักงานซึ่งได้รับอำนาจจากอธิบดีเพื่อการนี้

(๒) ถ้านายเรือลำใดมีไปรษณียบัตรหรือถุงไปรษณีย์ที่สลักหลังส่งยังที่แห่งอื่นภายในราชอาณาจักร เมื่อเรือนั้นมาถึงท่า ให้นายเรือรับรายงานต่อเจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์แห่งท่านั้น และให้กระทำตามที่เจ้าพนักงานผู้นั้นจะสั่ง

(๓) ในทำที่นายเรือจะต้องรายงานนั้น ให้นายเรือลงนามในใบปฏิญาณว่าได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นที่ได้รับอำนาจจากอธิบดี ใบปฏิญาณนี้ให้ผู้ที่อยู่รู้เห็นในขณะนั้นลงนามเป็นพยานไว้ด้วย

(๔) ถ้าเรือลำใดจำต้องเข้าท่า หรือแหวะที่แห่งใด นอกทางที่กำหนด ให้นายเรือท่านั้นแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน

หรือต่อเจ้าพนักงานผู้ปกครองท้องที่ ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดว่า
ในเรื่องนั้นมีไปรษณีย์มาด้วยและถ้าเจ้าพนักงานนั้นส่งประการ
ใดให้ปฏิบัติตาม

มาตรา ๔๓ รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดเงิน
บำเหน็จที่จะให้แก่นายเรือเพื่อทำการรับส่งไปรษณีย์ภัณฑ์
ในนามของกรม และนายเรือที่เรือจะออกจากท่าใดใน
ราชอาณาจักร เมื่อได้รับถุงไปรษณีย์ไว้เพื่อนำไปแล้ว มี
สิทธิที่จะร้องขอและรับเงินบำเหน็จที่ควรได้ ในการนำส่ง
ถุงไปรษณีย์และของในถุงนั้นตามความในมาตรานี้

มาตรา ๔๔ ไปรษณีย์ภัณฑ์ที่ได้เข้ามาถึงกรุงเทพฯ
จากประเทศใดๆ ภายนอกราชอาณาจักร โดยยานพาหนะใดๆ
ต้องมอบให้แก่เจ้าพนักงานประจำที่ทำการไปรษณีย์ที่อยู่ใกล้
ที่สุดทันที

หมวด ๘

สิทธิพิเศษในการรับส่งไปรษณีย์

มาตรา ๔๕ บรรดาบุคคล สัตว์ หรือยานพาหนะอย่าง
ใดๆ ที่รับส่งแต่เฉพาะถุงไปรษณีย์นั้น ถ้ามีค่าผ่านทางที่จะ
ต้องเสีย ให้ยกเว้นไม่ต้องเสีย

มาตรา ๔๖ ห้ามมิให้ผู้ใดขัดขวาง หน่วงเหนี่ยว หรือ กีดกันบุคคล สัตว์ หรือยานพาหนะอย่างใด ๆ ที่จะไปรับ หรือใช้ให้ไปรับถุงไปรษณีย์ หรือที่กำลังรับส่งถุงไปรษณีย์

มาตรา ๔๗ ถ้าถุงไปรษณีย์ที่ส่งไปทางบก ทางน้ำ หรือ ทางอากาศนั้นไม่อาจส่งไปยังที่ซึ่งจะส่งถึงได้ เพราะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ให้เป็นหน้าที่ของบุคคลทุกคนที่สามารถช่วยได้ ช่วยเหลือจนเต็มกำลัง เพื่อให้ถุงไปรษณีย์นั้นส่งไปถึงที่ได้ โดยเร็วที่สุด

มาตรา ๔๘ บุคคลผู้รับขนส่งของ หรือคนโดยสาร เพื่อบำเหน็จเป็นทางค่าปกติของตน จำต้องรับขนส่ง ไปรษณีย์ภัณฑ์หรือถุงไปรษณีย์ ซึ่งอธิบดีจะกำหนดให้ส่ง และให้ได้รับค่าระวางพาหนะสำหรับการนี้ ตามแต่จะได้อตกลงกันเป็นครั้งคราว

มาตรา ๔๙ ถ้ามีข้อโต้เถียงเกิดขึ้นด้วยเรื่องสัญญาหรือ เงื่อนไขที่ดี ค่าระวางพาหนะที่ดี ซึ่งไม่สามารถจะตกลงกันได้ ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิที่จะตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นฝ่ายละคน แต่ ถ้าฝ่ายใดทะเลเลยเสีย ไม่เลือกตั้งอนุญาโตตุลาการ อีกฝ่าย

หนึ่งอาจร้องขอต่อศาลให้เลือกตั้งอนุญาโตตุลาการแทนฝ่าย
ที่ละเลยนั้นได้ เพื่อวินิจฉัยข้อโต้เถียงนั้น

ถ้าความเห็นของอนุญาโตตุลาการกำลังไม่ตกลงกัน อนุ
ญาโตตุลาการอาจเลือกตั้งผู้เป็นประธานขึ้นคนหนึ่ง เพื่อ
วินิจฉัยชี้ขาด

ถ้าอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันในการเลือกตั้งผู้เป็น
ประธานก็ให้ร้องขอต่อศาลให้เลือกตั้งผู้เป็นประธานขึ้น .

หมวด ๑๐

ชนาณัติ

มาตรา ๕๐ กรมอาจจัดให้มีการรับส่งเงินจำนวนหนึ่ง
จำนวนใดทางชนาณัติ และอาจเรียกรับเงินค่าส่วนลด หรือ
ค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๑ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจวาง
ระเบียบว่าด้วยชนาณัติและการจ่ายเงินตามชนาณัติ กับทั้ง
บุคคลที่จะจ่ายหรือรับเงินตลอดถึงเวลาและวิธีจ่าย

มาตรา ๕๒ เมื่อไม่สามารถจะจ่ายเงินตามชนาณัติให้แก่
ผู้รับ เพราะเหตุที่ผู้รับตาย หรือล้มละลาย กรมมีอำนาจที่
จะจ่ายเงินจำนวนนั้นให้แก่ทายาท หรือผู้จัดการทรัพย์สินมรดก

ของผู้รับ หรือแก่เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ ๆ ล ๆ แล้วแต่กรณี เมื่อบุคคลนั้น ๆ แสดงหลักฐานแห่งฐานะของตนตั้งกล่าวข้างต้นได้จนเป็นที่พอใจ

มาตรา ๕๓ บุคคลใดซึ่งฝากเงินไปโดยทางธนาคาร และถ้าเงินนั้นยังมีได้จ่ายให้แก่ผู้รับ อาจขอให้จ่ายเงินตามธนาคารนั้นคืนแก่ตน หรือให้จ่ายแก่บุคคลอื่นนอกจากผู้รับเดิมได้แล้วแต่จะสั่ง

ถ้าหาตัวผู้รับและผู้ฝากธนาคารไม่ได้ ให้กรมโฆษณาหาตัวผู้รับและผู้ฝาก เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันโฆษณา ผู้รับหรือผู้ฝากจะเรียกเงินจำนวนนั้นคืน หาได้ไม่

มาตรา ๕๔ เมื่อเจ้าพนักงานได้จ่ายเงินให้แก่บุคคลใดตามธนาคารเกินกว่าจำนวนที่ควรจ่ายให้แก่บุคคลนั้นก็ดี หรือได้จ่ายเงินให้แก่บุคคลใดตามธนาคารซึ่งควรจ่ายให้แก่บุคคลอื่นก็ดี ให้กรมแจ้งความเป็นหนังสือไปยังบุคคลนั้นให้ใช้เงินที่จ่ายไปโดยมิชอบนั้นคืนภายในเวลาอันสมควร

มาตรา ๕๕ เมื่อเจ้าพนักงานได้จ่ายเงินตามธนาคารให้แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดที่นำธนาคาร หรือใบเสร็จใบสำคัญ หรือใบแจ้งความสำหรับธนาคารมาแสดงว่าเป็นผู้รับเงินหรือ

ตัวแทนไปแล้ว กรมเป็นอันหลุดพ้นจากความรับผิดในเงินจำนวนนั้น

ห้ามมิให้ผู้ใดฟ้องกรมในการจ่ายเงินตามชนาถัตติเนนชา เพราะเหตุสุดวิสัย หรือประมาทเลินเล่อ หรือละเว้น หรือผิดหลง หรือกลฉ้อฉล หรือยกยก หรือด้วยความตั้งใจ กระทำ หรือเป็นด้วยความละเลยของเจ้าพนักงาน แต่ในกรณีเช่นนี้ให้ส่งมอบเงินตามจำนวนในชนาถัตตินั้นให้แก่ผู้รับ หรือผู้ฝาก

ห้ามมิให้ผู้ใดฟ้องกรมเพราะเหตุที่จ่ายเงินผิด เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้ออกชนาถัตติ กรมไม่ต้องรับผิดเกินกว่าจำนวนเงินในชนาถัตติ และไม่ต้องรับผิด ถ้าการจ่ายเงินตามชนาถัตตินั้นได้จ่ายผิดไป เพราะเหตุที่ผู้ฝากบอกชื่อและที่อยู่ของผู้รับไม่ถูกต้องหรือไม่บริบูรณ์

หมวด ๑๑

การตรวจค้น จับกุม ฟ้องร้อง และบทลงโทษ

ส่วนที่ ๑

ความผิดที่เจ้าพนักงานกรมกระทำขึ้น

มาตรา ๕๖ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานไปรษณีย์ หรือเป็นผู้มีหน้าที่ราชการติดต่อกับที่ทำการไปรษณีย์ หรือตู้ไปรษณีย์

เชื่อนแซหรือทำให้เนิ่นช้าในการนำส่ง หรือส่งมอบลง
ไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์หรือรษณาคติ หรือกระทำให้
เกิดเสียหายแก่สิ่งเหล่านั้นโดยเจตนา ผู้นั้นมีความผิดต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าวัน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๗ ผู้ใดซึ่งท่านใช้ให้นำส่งลงไปรษณีย์ หรือ
ไปรษณีย์ภัณฑ์ระหว่างส่งทางไปรษณีย์ และเวลาที่ใช้ให้
ทำการนั้นได้มอบให้เป็นหน้าที่จดและรักษาบัญชีจด จดหรือ
มอบให้ผู้อื่นจดข้อความเท็จลงในบัญชี โดยเจตนาจะทำ
ให้หลงเชื่อว่าตนได้ไปถึงที่ หรือได้นำส่งลงไปรษณีย์ หรือ
ไปรษณีย์ภัณฑ์นั้นแล้ว ซึ่งความจริงไม่ได้ไปถึงที่หรือไม่ได้
นำส่ง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๘ ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการกระทำผิดหน้าที่ของ
ตน เปิดหรือยอมให้ผู้อื่นเปิดลงไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์
ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ หรือตั้งใจกัก หรือหน่วง
เหนี่ยว หรือยอมให้ผู้อื่นกักหรือหน่วงเหนี่ยวลงไปรษณีย์
หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินพันบาท

แต่มาตรา นี้ ไม่เกินความถึงการเปิด หรือ กัก หรือ หน่วง
เหนี่ยวลง ไปรษณีย์ หรือ ไปรษณีย์ กณฑ์ โดยอาศัยอำนาจ
ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ ตามคำสั่งของรัฐมนตรี หรือ
ศาลที่มีอำนาจ

มาตรา ๕๙ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน

(ก) ลงเครื่องหมายของราชการบนลงไปรษณีย์ หรือ
ไปรษณีย์ กณฑ์ ผิด โดยเจตนาทุจริต

(ข) เปลี่ยนแปลง ขูดลบ หรือ ทำให้เครื่องหมาย
ของราชการบนลงไปรษณีย์ หรือ ไปรษณีย์ กณฑ์ สุนัขหาย
โดยเจตนาทุจริต

(ค) เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำการไปรษณีย์อย่างใด ๆ
เรียกหรือรับเงินเป็นค่าไปรษณียากร ซึ่งตนรู้อยู่แล้ว
เรียกไม่ได้ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และ
ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๖๐ ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน โดยเจตนาทุจริต
ส่งทางไปรษณีย์ หรือ บรรจุลงในลงไปรษณีย์ ซึ่งไปรษณีย์
กณฑ์ ที่ยังมีได้เสียไปรษณียากรให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ

ผู้หรือตามกฎข้อบังคับและคำสั่งที่ได้ตั้งขึ้น ผู้ผู้นั้นมีความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินสองพันบาท

ส่วนที่ ๒

ความผิดอย่างอื่น

มาตรา ๖๑ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนต่อมาตรา ๖ คือ

(ก) นำส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรโดยทางอื่น นอก
จากทางไปรษณีย์ภายในเขตซึ่งกรรมมีสิทธิพิเศษที่จะทำการ
ได้ฝ่ายเดียว

(ข) กระทำการอย่างใดๆ ที่เกี่ยวแก่การนำส่งจดหมาย
หรือไปรษณียบัตรโดยทางอื่น นอกจากทางไปรษณีย์ ภายใน
เขตซึ่งกรรมมีสิทธิพิเศษที่จะทำการได้ฝ่ายเดียว

(ค) ส่งหรือขอได้รับ หรือส่งมอบจดหมาย หรือ
ไปรษณียบัตรเพื่อให้ส่งไปโดยทางอื่น นอกจากทางไปรษณีย์
ภายในเขตซึ่งกรรมมีสิทธิพิเศษที่จะทำการได้ฝ่ายเดียว

(ง) รวบรวมจดหมาย หรือไปรษณียบัตร เพื่อส่งไป
ทางอื่น นอกจากทางไปรษณีย์ เว้นแต่ได้สิทธิพิเศษดังกล่าว
ข้างต้น

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนจดหมาย
หรือไปรษณียบัตรไม่เกินระดับละสิบบาท

มาตรา ๖๒ ผู้ใดรวบรวมจดหมาย หรือไปรษณียบัตร
หลายฉบับ ถึงบุคคลหลายคนเข้าในห่อหรือซองเดียวกัน
เพื่อส่งทางไปรษณีย์เป็นห่อจดหมาย หรือตนรู้อยู่แล้ว ขอ
ให้รับหรือส่งมอบจดหมายหรือไปรษณียบัตรเพื่อให้ส่งเป็น
ห่อจดหมาย เว้นแต่ได้สิทธิพิเศษดังกล่าวข้างต้น ผู้นั้น
มีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนจดหมาย หรือ
ไปรษณียบัตรไม่เกินฉบับละสิบบาท

มาตรา ๖๓ ผู้ใดนำส่ง รับ ขอให้รับ หรือส่งมอบ
จดหมายหรือไปรษณียบัตร หรือรวบรวมจดหมายหรือไปรษณีย
บัตรเป็นการฝ่าฝืนต่อมาตรา ๗ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับตาม จำนวนจดหมายหรือไปรษณียบัตรไม่เกินฉบับละ
ยี่สิบบาท

มาตรา ๖๔ ผู้ใดส่ง ขอให้รับ หรือจัดทำขึ้นแล้วส่งไป
เพื่อให้ส่งไปรษณีย์ภัณฑ์หรือสิ่งใด ๆ ทางไปรษณีย์ เป็นการ
ฝ่าฝืนต่อมาตรา ๒๓ หรือ ๒๔ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ

มาตรา ๖๕ ผู้ใดเอาไฟเผา หรือเอาไม้ขีดไฟใส่ในตู้ไปรษณีย์ หรือเอาวัตถุระเบิดใส่ในหรือที่ตู้ไปรษณีย์ หรือวัตถุที่น่าเป็นอันตรายสิ่งโสโครก สิ่งมีพิษหรือของน้ำอย่างใด ๆ เทหรือใส่ในหรือที่ตู้ไปรษณีย์ หรือทำให้เสียหายแก่ตู้ไปรษณีย์ หรือกระทำการใด ๆ ที่อาจเป็นการเสียหายแก่ตู้ไปรษณีย์ หรือเครื่องประกอบและอุปกรณ์หรือของในตู้ไปรษณีย์ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๖ ผู้ใดปิดกระตาดแจ้งความ ปิดประกาศ หรือคำแจ้งความ หรือปิดบัญชี บ้าย หรือสิ่งใด ๆ หรือกระทำการใด ๆ ให้เปื้อน หรือให้เสียหายแก่ที่ทำการไปรษณีย์หรือตู้ไปรษณีย์ โดยไม่มีอำนาจที่จะทำได้ตามกฎหมาย ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๖๗ ผู้ใดซึ่งบังคับไว้โดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ทำการปฏิญาณอันเกี่ยวแก่ไปรษณีย์ภัณฑ์ หรือของในไปรษณีย์ภัณฑ์ หรือ ราคา ของ นั้น ที่ต้องส่งไป ทางไปรษณีย์ กล่าวข้อความใดในการปฏิญาณที่ตนรู้ หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นเท็จ หรือที่ตนไม่เชื่อว่าเป็นจริง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

ภักดิ์ ซึ่งกรมมีสิทธิพิเศษแต่ฝ่ายเดียวที่จะต้องส่งไปยังที่ทำการไปรษณีย์นั้นเพื่ออยู่ในที่มหรหรหรือในความปกครอง หรือในความยึดถือของคนโดยความรู้สึกละเลยไม่นำสืบ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนไปรษณีย์ภักดิ์นั้นไม่เกินสี่ร้อยบาท

ผู้ใดเป็นนายเรือหรือบุคคลประจำเรือตั้งกล่าวในวรรคก่อน เมื่อเจ้าพนักงานได้เรียกร้องให้ส่งไปรษณีย์ภักดิ์นั้นแล้วหนึ่งเห็นเรือหรือกักไปรษณีย์ภักดิ์นั้นไว้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตามจำนวนไปรษณีย์ภักดิ์ไม่เกินสี่ร้อยบาท

มาตรา ๗๐ ผู้ใดจัดขบวน ก่อถนน หน้าบ้านหรือถนน กักหรือทำให้แน่นขัดต่อสาธารณสงฆ์ไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภักดิ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ หรือช่วยอุบายอุบายใด ๆ ปิดกั้นไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภักดิ์ ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์ เห็นแต่โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามคำสั่งของรัฐมนตรี หรือของศาลที่มีอำนาจ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๕ ไม่ตัดอำนาจที่จะกักเจ้าพนักงานหรือบุคคลใด
ที่กำลังนำส่งลงไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทาง
ไปรษณีย์ โดยมีข้อหาว่ากระทำความผิดตามกฎหมายลักษณะ
อาชญาหรือกฎหมายอื่นที่ให้อยู่ในเวลานั้น

มาตรา ๕๖ ผู้ใดยึด หรือจงใจซ่อนเร้น เก็บ หรือกัก
ลงไปรษณีย์ หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ในระหว่างส่งทางไปรษณีย์
โดยเจตนาทุจริต หรือเมื่อเจ้าพนักงานได้ร้องขอ ยัง
ละเลยไม่ยอมมอบลงไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ อันควร
มอบให้แก่ผู้อื่น ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๕๗ ผู้ใดที่เจ้าพนักงานต้องการให้ช่วยเหลือใน
การส่งลงไปรษณีย์ในขณะที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ตั้งกล่าวไว้ใน
ในมาตรา ๕๖ ไม่ยอมรับ หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามคำร้อง
ขอ โดยความจงใจ และไม่มีข้อแก้ตัวอันสมควร ผู้นั้น
มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๕๘ ผู้ใดเป็นผู้รับขน ละเลยหรือไม่ยอมรับขน
ส่งลงไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ ที่อธิบดีกำหนดให้ส่งตั้ง
กล่าวไว้ในมาตรา ๕๕ โดยไม่มีข้อแก้ตัวอันสมควร ซึ่งเป็น

หน้าที่ของตนที่จะต้องนำสืบ ผู้ยื่นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๗๔ ผู้ใดซึ่งกรมได้อนุญาตให้ตั้งที่ทำการไปรษณีย์ประเภทรับอนุญาตหรือแต่งตั้งให้เป็นผู้ขายตราไปรษณียากร

(ก) เรียกเอาราคาตราไปรษณียากรจากผู้ซื้อสูงกว่าหรือต่ำกว่าราคาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ อันได้ตั้งขึ้นตามมาตรา

๑๗ (๒) ผู้ยื่นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(ข) กระทำความผิดต่อข้อบังคับอื่น ที่ได้ตั้งขึ้นตามมาตรา ๑๗ ผู้ยื่นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๗๕ ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งไม่ได้รับอำนาจจากกรมปิดถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายตามที่ระบุไว้ต่อไปนี้ หรือให้ถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายนั้นๆ ปรากฏอยู่ที่เรือน กำแพง ประตู หน้าต่าง หีบ เสา หรือท่อนอันเป็นของตน หรืออยู่ในความคุ้มครองของตน กล่าวคือ

(ก) คำว่า "ที่ทำการไปรษณีย์" หรือ "ตู้ไปรษณีย์" ประกอบด้วยถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายใด ๆ ที่

แสดงให้รู้หรือสื่อให้เห็น หรืออาจชักนำให้ประชาชนเชื่อว่า
เป็นที่ทำการไปรษณีย์ หรือตู้ไปรษณีย์

(ข) ถ้อยคำ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายใดๆ ที่แสดง
ให้รู้ หรือสื่อให้เห็น หรืออาจชักนำให้ประชาชนเชื่อว่า
เรือนหรือถนนๆ เป็นที่ทำการไปรษณีย์ หรือตู้ไปรษณีย์

ผู้ใดกระทำผิดต่อมาตรานี้ ผู้นั้นมีความผิดต่อพระราช
โทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๗๖ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา
๗๕ กรมอาชญาบัตรให้ถอน หรือลบถ้อยคำ ตัวอักษร หรือ
เครื่องหมายนั้นออกเสียภายในเวลาอันสมควร หรือให้ย้าย
หรือถอน หรือปิดตู้จดหมายที่เป็นของผู้นั้น หรืออยู่ใน
ความคุ้มครองของผู้นั้น ซึ่งอาจทำให้เข้าใจว่าเป็นที่ทำการ
ไปรษณีย์หรือตู้ไปรษณีย์

ถ้าผู้กระทำผิดได้รับคำปรับตามวรรคต้น ละเลยไม่
ปฏิบัติตาม มีความผิดต่อพระราชโทษปรับไม่เกินวันละสิบบ
บาททุกวันตลอดเวลาที่ความผิดนั้นยังปรากฏอยู่

มาตรา ๗๗ ผู้ใดใช้ตราไปรษณียากร ซึ่งมีเครื่องหมาย
แสดงว่าตราไปรษณียากรนั้นได้ใช้แล้ว ผู้นั้นมีความผิด

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน
ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ส่วนที่ ๓

การตรวจค้นจับกุมและฟ้องร้อง

มาตรา ๗๘ ผู้ใดฝ่าฝืน หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่า
กระทำความผิดต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยอำนาจ
สิทธิขาดของรัฐบาล เจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบอำนาจจาก
อธิบดีเป็นหนังสือโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี อาจตรวจ
ค้นจับกุม หรือหน่วงเหนี่ยวไว้ได้เป็นเวลาอันสมควรเพื่อ
ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗๙ การฟ้องบุคคลผู้กระทำความผิดอาชญาเกี่ยวกับ
ถูกไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์ส่งทางไปรษณีย์นั้น ในฟ้อง
จะกล่าวแต่เพียงว่า ถูกไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์นั้น เป็น
ทรัพย์สินของกรมทัพอ และไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่า ถูก
ไปรษณีย์หรือไปรษณีย์ภัณฑ์นั้น มีค่ามากน้อยเท่าใด

มาตรา ๘๐ การฟ้องขอให้ลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระ
ราชบัญญัตินี้ ให้ฟ้องได้ต่อเมื่อเจ้าพนักงานไปรษณีย์ได้ร้องขอ

ในเวลาใดๆ ก่อนมีคำพิพากษา เจ้าพนักงานไปรษณีย์
มีอำนาจเปรียบเทียบเพื่อเรียกเรื่องเงินค่าปรับ หรือเพื่อ

รับทรัพย์สินอันผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ โดยกระทำความตกลง
และวางเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ สิ้นแล้วแต่จะเห็นควร

มาตรา ๘๑ เมื่อผู้กระทำความผิดจะต้องถูกปรับสำหรับความ
ผิดอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้ากรมได้ทำคำร้องขอ
เป็นพิเศษแล้ว ศาลอาจสั่งในคำพิพากษาให้แบ่งเงินปรับ
ไม่เกินกึ่งหนึ่ง ให้แก่ผู้สืบทอดการกระทำความผิดนั้น

หมวด ๑๒

การรักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๘๒ ให้รัฐมนตรีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้ เพื่อกำหนดให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงตั้ง
เจ้าพนักงาน กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและกิจการอื่น ๆ
เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๗
เป็นปีที่ ๑๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายพันเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี